

अरण्यकाण्डं

८७

अस्याहं श्लाघ्यतूपस्य रामस्याद्भुतकर्मणः ।
काममुत्पादयिष्यामि तूपेणान्येन कामिनी ॥ २० ॥
अस्य प्रकृतिकल्याणी भार्या सीतेति विश्रुता ।
तूपयौवनसंपन्ना श्रीरिवामरवर्णिनी ॥ २१ ॥
तां विहाय यथा क्षेप मामिकां तूपसंपदं ।
दृष्ट्वा मामेव भजते तथा कर्तुमहं यते ॥ २२ ॥
तूपयौवनसंपन्ना श्रीः किल त्रिदिवीकसां ।
श्रीर्माया रत्नसामेषां संमतेति मतिर्मम ॥ २३ ॥
सा त्वहं श्रीरिवाकाशान्मायेव पतिता भुवि ।
राममुन्मादयिष्यामि शर्मिष्ठा नाद्रुषं यथा ॥ २४ ॥
साभिगम्य महाबाहुं भूत्वा वै कामतूपिणी ।
स्त्रीस्वभावं पुरस्कृत्य सस्मितं वाक्यमब्रवीत् ॥ २५ ॥
कस्त्वं तापसतूपेण सभार्यः शरचापधृक् ।
इमं देशमनुप्राप्तो दुर्गे रत्नससेवितं ॥ २६ ॥
नातिदूरमितः शूरा रत्नसा धोरविक्रमाः ।
उत्सादयत्यृषीन् सर्वान् जनस्थाने महाबलाः ॥ २७ ॥
वसन्तः क्रूरकर्माणास्ततस्त्वां वै ब्रवीम्यहं ।
कथं त्वमरमुख्यानां सदृशस्त्वमिहागतः ॥ २८ ॥
इदं गोदावरीतीरमृषयः पावकोपमाः ।
तद्बाहुबलमाश्रित्य तिष्ठन्तीति मतिर्मम ॥ २९ ॥